

בסיעתא דשמיא

שיעורים בכומדות וחסידות

שנאמרו בבית המדרש "בית אהרן"
רחוב הרב ברים 5 ביתר עילית

הרב שמעון שפיצר שליט"א

צפרא דשבתא – קידושא רבא

ניתן לשמוע בקו ישיר 0732951337

www.kolhalashon.com

**ניתן להאזין לשיעורים
בקול הלשון**

03-6171111

**להורדת הקונטרס
באתר קול הלשון
www.kolhalashon.com**

יום ה' פרשת לך לך ט' חשוון תש"פ

נדבת ידידנו
הר"ר יוחנן ברמ"ב בוקשפן הי"ו
לע"נ אמו
האה"ח אסתר מלכה ע"ה
בת יבלחט"א
הרה"ח ר' אליעזר הלוי קליטניק שליט"א

נדבת ידידנו
הרוצה בעילום שמו הי"ו
לישועה ברכה והצלחה בכל ענינו

נודב לרפואת
ליבא איידל בת פייגא מאניא
בתוך שאר חולי ישראל אמן

נדבת ידידנו
הר"ר מרדכי ביניק הי"ו
לישועה ברכה והצלחה בכל ענינו

צפרא דשבתא – קידושא רבא

זוכרהו על היין – אסמכתא בעלמא

במסכת פסחים איתא (קו, א): תנו רבנן זכור את יום השבת לקדשו – זוכרהו על היין. אין לי אלא ביום, בלילה מניין? תלמוד לומר זכור את יום השבת לקדשו. ופריך בגמרא: בלילה מניין?! – אדרבה, עיקר קדושא בלילה הוא קדיש, דכי קדיש תחילת יומא בעי לקידושי! (עיקר הקידוש הלא הוא בלילה שאז הוא כניסת השבת!)... ותריץ: הכי קאמר, זכור את יום השבת לקדשו – זוכרהו על היין בכניסתו. אין לי אלא בלילה, ביום מניין? תלמוד לומר זכור את יום השבת.

והנה הגם שלפי פשטות סוגיית הש"ס משמע שהחיוב לקדש ביום הוא מן התורה, רוב הראשונים כתבו שאינו אלא מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא הוא, ורק החיוב לקדש בלילה, בכניסת השבת, הוא מן התורה, כי על-ידי הקידוש מביאים את קדושת השבת.

וזה לשון הרמב"ן (שמות יח, ח): אבל לרבותינו עוד בו מדרש ממילת לקדשו (זכור את יום השבת לקדשו), שנקדשהו בזכרון, כענין וקדשתם את שנת החמשים שנה (ויקרא כה, י), שהוא טעון קידוש בית דין לומר ביובל מקודש מקודש, אף כאן צוה שנזכור את יום השבת בקדשנו אותו... וכך אמרו (ברכות כ, ב) נשים חייבות בקידוש היום דבר תורה, וזה על קידוש הלילה, לפי שכל הטעונים קידוש מתקדשים בכניסתן פעם אחת, כגון

קידוש החודש וקידוש היוכל, אבל ביום אסמכתא, ואין אומרים בו מקודש כלל, שדיינו בפעם אחת בכניסתו.

ומפני מה ראו חכמים לתקן עשיית קידוש ביום? כתב הר"ן (על הרי"ף פסחים כב, א): אלא משום דכבוד יום עדיף מכבוד לילה ראו חכמים לעשות ביום זכר לקידוש. והאמת שלפי הקבלה יובן הדבר יותר, שהרי כבר למדנו שביום השבת נאצלת קדושה חדשה (בחינת עתיקא קדישא) שלא היתה בלילה (שהיה בה רק בחינת חקל תפוחין קדישין), והלא מטעם זה נהגו לטבול במקוה כדי לקבל קדושה זו, ולכן ראו חכמים לתקן קידוש על היין הגם שכבר קידשו בלילה, כי על-ידי הקידוש ממשיכים את הקדושה שנתוספה ביום על הקדושה שכבר היתה בכניסת השבת.

דרך קצרה שהיא גבוהה

והנה הראשונים נתייגעו איך יוצאים ידי חובת קידוש ביום, והרי אין אנו אומרים בקידוש זה אלא בורא פרי הגפן ותו לא, וברכה זו ברכת הנהנין הוא ולא מוזכר בה כלל מענין קידוש היום? וברשב"ם (פסחים שם) כתב שהוא ענין שיר כי אין אומרים שירה אלא על היין, וכיון ששבת הוא זמן של שירה, מזמור שיר ליום השבת, לכן על-ידי שאנו מברכים בורא פרי הגפן אנו מרמזים שהקב"ה ברא את העולם ובכך מקדשים את הבריאה.

ואכן בספרי המקובלים איתא שעל פי פנימיות קידוש היום גדול יותר במדרגתו מקידוש הלילה, והסימן לכך שהרי כלל הוא בדינו שככל שהיחוד גבוה יותר כך אפשר להסתפק במלים מועטות יותר, כי הייחוד הגבוה אינו תופס זמן ומקום.

קידושא רבא וקידושא זוטא

והנה בפסחים (שם) מבואר שקידוש היום נקרא "קידושא רבא", וכלשון הגמרא: רב אשי איקלע (נקלע) למחוזא, אמרו ליה: ליקדיש לן מר קידושא רבה. ובראשונים דנו מדוע נקרא קידוש זה קידושא רבא והרי הוא קידוש קטן כי אין אומרים בו אלא ברכת בורא פרי הגפן. ואכן יש מן הראשונים שכתבו שהוא בלשון סגי-נהור, וזה לשון הר"ן (שם): וקראוהו קידושא רבא לכנוי לפי שאינו עיקר בקידוש של לילה וזוטר שיעוריה, כדקרינן לסומא סגי נהור.

אולם האר"י ז"ל כתב על פי דרכו בשער הכוונות, שהוא נקרא קידושא רבא מפני שקדושת היום מרובה מקדושת הלילה, ומטעם זה הוא קורא לקידוש הלילה "קידושא זוטא" ולקידוש היום "קידושא רבא".

וכן הוא להדיא בפירוש רבינו בחיי (דברים לג, כ): ומכאן יש לך להתעורר בכתבי הקודש באותן דברים שנקראו בשם "גדול" כענין בית המקדש שנקרא "גדול", שנאמר: (מ"ב כה, ט) "ואת כל בית גדול שרף באש", וכן העובד המשרת שם נקרא (במדבר לה, כח) "הכהן הגדול", וכן הנהר שבארץ ישראל נקרא (דברים א, ז) "הנהר הגדול נהר פרת", וכן השם הגדול שהכהן הגדול עובד לפניו, שנאמר (דברים יא, ז) "את כל מעשה ה' הגדול", וכן במה שקורין חכמי האמת לשון "רבא" שהוא תרגום של גדול, כענין בקדיש - אמן יהא שמיה רבא מברך, וכן - יהא שלמה רבא, וכן קדוש היום שקורין "קדושא רבא", ולא כן של לילה, וכן ברכת היום של אהבת עולם אהבתנו שקורין "אהבה רבה", ולא כן של ערבית, וכן קורין ליום שביעי של ערבה "הושענא רבא"... כל אלה אם תשכיל בהם תמצא כי דרך אחד להם, והבן זה.

דברי סופרים חביבין מדברי תורה

ובספר "דברי תורה" להגה"ק ממונקאטש זיע"א (מהדו"ק אות מג) כתב שהכלל הוא שהמצוות דרבנן מקורם במקום עליון יותר, וכדאיתא בירושלמי (סנהדרין יא, ד) "דברי סופרים חביבין מדברי תורה", כי על-פי הקבלה כל המצוות דרבנן אינן כגדרים וסייגים למצוות דאורייתא בלבד, אלא הן גם דברים שהחכמים השיגו בעומק בינתם שבני ישראל יש להם שייכות אליהן לפי שורש נשמתם. והביא שם מ"אגרא דפרקא" לבעל בני יששכר זיע"א (אות קצ), שכתב שיו"ט שני של גלויות גדול יותר מיו"ט ראשון (וכפי שרואים כן בפועל בשמחת תורה, שאצל בני חוץ לארץ עבודת יום שמחת תורה עולה על עבודת יום שמיני עצרת), משום שביו"ט צריך להמשיך אור החכמה על-ידי מעשינו, וזה לא יתכן לעשותו בשלמות כי אם בארץ ישראל כי אווירא דארץ ישראל מחכים, אבל בחוץ לארץ שאין להם אווירא דארץ ישראל הוצרכו חכמים לתקן להם יו"ט בפני עצמו שהוא עליון יותר מאחר שנתקן על-ידי החכמים המושפעים מחכמה ונעשה כלי לקבל אור החכמה גם בחוץ לארץ (וזה מבאר גם שיטת בעל התניא שבן ארץ ישראל שנסע לחוץ לארץ נוהג יו"ט שני דלא כשיטת רוב פוסקים).

ומבאר הגה"ק ממונקאטש זיע"א שמטעם זה קידוש היום עליון יותר מקידוש הלילה ונקרא קידושא רבא, כי דייקא בגלל שהוא מדרבנן לפיכך הוא עליון יותר, כי החכמים בחכמתם המשיכו אור ממקום עליון יותר כאמור. והאמת שזהו גם מה שמבואר בהרבה מקומות שתורה שבעל פה

גדול יותר מתורה שבכתב, כי דייקא מפני שאין הדברים כתובים להדיא בתורה אלא מרומזים והם בגדר אסמכתא, נמשך אורם ממקום עליון יותר.

אשה ריח ניהוח לה'

והנה רבי צדוק הכהן זיע"א בספרו "פרי צדיק" (פרשת אחרי) האריך בענין זה, וכתב שם שהקדושה שמכניס ישראל על-ידי אכילה ושתייה הוא בעיקר בלילה, כי הקדושה שביום הקב"ה מכניסה מצדו, ומוסיף שם שעיקר הנחת רוח שיש לו להקב"ה הוא בסעודת היום, ובלשוננו: והסעודה דעתיקא (כינוי לסעודת היום) היינו שאז ה' יתברך יש לו נייחא בעולמו, שאז זמן מלאכה כמו שנאמר (תהלים קד, כג) יצא אדם לפעלו, והישראל מניח כל עסקיו לכבוד שמים, ויש לה' יתברך נייחא מזה שאמר ונעשה רצונו, והאכילה כמו אכילת קרבנות שהוא ריח ניהוח שאמר ונעשה רצונו.

לא תבערו אש בכל מושבותיכם

הן אמת שדבר זה נוגע מאוד לדידן, כי לדאבון לב קיימת הרגשה אצל אחרים כביכול ביום השבת לאחר הקידוש תמה ונשלמה עבודת היום, ואצל כמה בני אדם עוד הותרה הרצועה לשתות יחד עם חברים באיצט"ל של כבוד שבת ולהקל ראש ח"ו. ולפי האמור, לא זו בלבד שלא נשלמה עתה עבודת היום, אלא אדרבה, קדושת היום עלתה ונתעלתה וגדלה העבודה לעשות נחת רוח לה' יתברך.

בספר "דברי ישראל" להרה"ק ממאדזיץ זיע"א (פרשת וירא) הביא מדברי המדרש שהיו נוהגים לקרוא כל שבת פרשת לוט, וביאר הרה"ק שהיה זה כדי להוציא מלבם של אלו השותים ומשתכרים ביום השבת, ובלשוננו: "כי יש הלוקח כוס גדול של יי"ש (יין שרף – בראנפין) וסובר שהוא חסיד גדול, כי בוער באש מהתלהבות היי"ש". והוסיף שלזה הודיע הפסוק "לא תבערו אש בכל מושבותיכם" – אל תבעירו אש זר בקרבכם שאינה מקדושת השבת.

זהו מה שראינו בדברי רבי צדוק. כשבן ישראל הולך לאחר תפילת שחרית בשבת קודש ומקדש על היין ואוכל את סעודת השבת בשמחה המהולה ביראה ופחד מפני אדון כל, הוא עושה בזה נחת רוח גדול להשי"ת על שאמר ונעשה רצונו, כי על ידו מתגלה יופיה של הבריאה כולה, שהרי האדם הוא יציר כפיו של הקב"ה, וכשהוא אוכל את סעודת השבת כרצון ה' במקום ללכת למלאכתו, כל הבריות מראים באצבע – ראו נא הדר יפיו

של יציר כפיו של הקב"ה. אבל אם הוא עושה ההיפך מזה ונותן דרוור לנפשו לעשות ככל העולה על רוחו, הלא הוא מבזה כבוד שמים ח"ו.

דעת הסוברים שלא לקדש על הי"ש

בשם הרה"ק רבי שמואל אליה מזוואלין זיע"א אמרו (וכן הוא מקובל בשם כמה צדיקים) שאין לקדש על הי"ש, כי ממה נפשך אם ישתה את כל הכוס, נמצא שעשה קידוש כיהודי ושתה כגוי, ואם רק יטעם ממנו, נמצא ששתה כיהודי אך עשה קידוש כגוי.

ראוי ואף מצוה לקדש בבית הכנסת ולאכול מעט במסיבת חברים ולכבד את ה' בנעים זמירות השבת, אך ההבדל בין זה למסיבת מרעים שמקורה בהוללות ופריקת עול, הוא כחילוק שמים ותהום ארעא...

מנהג הצדיקים לקדש על הי"ש

והנה על אף האמור, היו כמה צדיקים שנהגו לקדש דווקא על הי"ש, וזה לשון שו"ת מהרש"ם (ח"א סי' קעה): העיד לפני תלמיד חכם זקן שהיה בעצמו במעמד בפני הגה"ק אבד"ק ראפשיטץ זצ"ל, שצוה לתלמידיו לקדש ביום על י"ש, על צלוחית קטן כדרך שתייתו, ואין צריך שיעור כוס, והגם שהיה לפניו יין על השלחן, אמר שמכבדהו ביי"ש כדי להורות הלכה לתלמידים¹. וכן הועד לפני בשם הגאון החסיד אבד"ק קאמינקא זצ"ל שנהג כן תמיד, והיינו על פי דברי הט"ז (או"ח סי' קצ שפסק לענין בורא נפשות על הי"ש שאין צריך שיעור) ומשום שכך דרך שתייתו ושביעת גרונו. ועיין בבית יוסף או"ח סי' רע"א בשם ראבי"ה שקבלה בידו דסגי בקידוש בקימעה שיעור גרונו וסביב לזגמו אלא שחלקו עליו. וכיון דשתיית י"ש נתפשט מאוד והוי חמר מדינה לשתות כמעט בפני כל סעודה צלוחית קטן וקשה לשתות יותר מפני חריפותו, לכן שיעורו גם לענין קידוש בכך. וכן הועד לפני בשם הרה"ק מלובלין זצ"ל, וכדאי הם לסמוך עליהם בקידוש היום, ודוקא ביין ושכר בעינן שיעור כוס.

וכן העיד בספר "אור הנר" (רימנוב) שהיהודי הקדוש זיע"א הידר לקדש על כוס קטן של י"ש דווקא, כדי להורות שהלכה כהט"ז לענין בורא נפשות, וכתב שכן נהג רבינו הקדוש מלובלין והגה"ק מרופשיץ ומהר"ש מבעלז.

¹ כמה מן הפוסקים האחרונים השמיטו את השורה האחרונה, שאמר שמכבדהו ביי"ש כדי להורות הלכה לתלמידים, והוסיפו מדלהון שאי-אפשר להורות כן להלכה מפני שנהגו כן רק צדיקי פולין וגליציה, אך מה נעשה ושורה זו עומדת כעדות בארון הספרים.

כן מסופר שם על הגה"ק מצאנו זיע"א, תלמידו של הרה"ק מרופשיץ, שנהג לקדש ביום על יי"ש דוקא. לעת זקנותו ביקש פעם בנו הרה"ק מגורליץ זיע"א להניאו מכך בתואנה שהוא כבר חלש ואין ראוי לו לשתות יי"ש. השיב לו אביו: וואס מיר האבין מקבל גיווען פון האלטן רב, האבין מיר מסירות נפש [מה שקיבלנו מהרב הזקן, יש לנו מסירות נפש בשבילן]. וכן מסופר שם שהגוטער איד שהיה מסתובב אצל הגה"ק מצאנו, היה מסתובב בין החסידים ואומר: תלמדו מרבינו שכך הלכה, שאפשר לקדש ביום על היי"ש ואין צריך שיעור.

שהכל נהיה בדברו

ובספר "הדרת קודש" (עמ' כט) הביא מהרה"ק רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זיע"א טעם נוסף למה שהקפידו הצדיקים לקדש על היי"ש. כי הנה כתיב "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש", ואיך היתה עשייתו בששת ימים? הוי אומר על-ידי דיבור כדכתיב "בדבר ה' שמים נעשו" – באתא קלילא דלית בה מששא, ולכן אנו מקדשים על היי"ש ומברכים שהכל נהיה בדברו, בדברו דייקא, ולאחר מכן שבת וינפש.

אב"ד נאסויד זצ"ל מסר מה ששמע מהגה"ק משינאווא בשם הרה"ק מראפשיץ זיע"א: יש שתי דרכים לקדש על היי"ש, אפשר לקדש על כוס קטן ולשתות את רובו, ואפשר לקדש על כוס גדול ולשתות רק משהו, אך עדיף לתפוס בדרך השניה – לקדש על כוס גדול ולשתות רק משהו. והוסיף אב"ד נאסויד, שאפשר שטעם הדבר הוא כי בכוס גדול אפשר לצרף גם השיטה המובאת במגן אברהם (סי' רעא סק"ל) שבדיעבד שתיית כל המסובין מצטרפין לשתית שיעור.

מנהג הגה"ק מצאנו לקדש על היי"ש

ובספר "תל תלפיות" (תרע"ט או' קי) הביא עדות נאמנה בשם תלמידי החתם סופר, שהחתם סופר עצמו נהג לעשות קידושא רבא כשהיה בערי המרחץ על ליקר בכוס של רביעית.

כן מסופר על בעל "קול אריה", תלמידו של הגה"ק מצאנו, שפעם היה על שבת יחד עם הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאמרנא זיע"א. ביקש מהרה"ק מקאמרנא שיקדש על יי"ש. מחה כנגדו הרה"ק מקאמרנא בתוקף גדול ואמר שכל המקדש על יי"ש הוא עם הארץ. ענה לעומתו הקול אריה ואמר: היתכן לומר כן?! הלא מורי ורבי הגה"ק מצאנו היה מקדש על

י"ש. אחר נטל הרה"ק מקאמרנא את הגביע ושפך בתוכו משקה שהיה נראה לו בגלל צבעו כהין ובירך עליו בורא פרי הגפן, וכשהתחיל לשתות הרגיש שזה יין. אמר לו הקול אריה: זה יצא לכם בשכרכם.

שְׂמַא יֵשׁ בְּלִבּוֹ עַד מִינּוֹת

לאחר הקידוש בבית הכנסת נוהגים בזמנינו לאכול מיני תרגימא, וכשבאים אחר כך הביתה אין חוזרים לקדש על היין (מלבד כאשר רוצים להוציא את בני הבית). והנה היו שנהגו לומר בשעת האכילה בבית הכנסת שהם מתכוונים לקיים בזה סעודת רבי חידקא, וכוונתם למה דאיתא במסכת שבת (ק"ז, ב): "תנו רבנן, כמה סעודות חייב אדם לאכול בשבת? שלש, רבי חידקא אומר ארבע", ויש שאף שתמכו יתידותם על עניינים ורמזים בקבלה.

אולם שר התורה מהרש"ם מברעזאן זיע"א בספרו "דעת תורה" על הלכות שחיטה (סי' לה ס"ק י) בעסקו באלו המחמירים כשיטת דחיות, כתב בזה הלשון: "ובתשובה לק"ק אוזיראן כתבתי במה שנהגו קצת אנשים לומר בשבת שיוצאים סעודת רבי חידקא, שיש בזה איסור ואולי גם חשש מינות, כיון שנפסק בש"ס דלא כרבי חידקא, וצריך ליזהר בזה מאוד".

ואכן טעמים אחרים מצאנו בספרי הפוסקים לאכילה זו בבית הכנסת, יש אומרים שהיא כדי להשלים מאה ברכות, ויש אומרים שהיא כדי לברך איש את רעהו כי מעמד גבוה הוא בשבת לאחר התפילה (כפי שנתבאר לעיל).

עַל דֵּא הוֹצִיאוּ שֵׁם רַע עַל הַחֲתָם סוּפֵר

מעשה נורא הביא בספר "לב העברי" (פירוש על צוואתו של מרנא החתם סופר זיע"א): החתם סופר התאכסן פעם בעיירה אחת שליד פרעשבורג אצל עם הארץ חסיד, וראה כי בשבת קודש בעת המנחה הוא מדבר ברבים דברי בוז כנגדו. ניגש אליו החתם סופר ושאל: איזה עוול מצאת בי כי דלקת אחרי? אמר לו האיש בחרון: מה השאלה? ראיתי אותך אוכל בבוקר לפני הקידוש! וכשהצטדק החתם סופר וגילה לו שהוא נוהג לקדש על היין לאחר תפילת שחרית ולאכול, הלך עליו האיש: מה?! אתה עושה קידוש אחרי שחרית?! אבי היה נוהג לקדש לאחר תפילת מוסף! קידוש עושים לאחר תפילת מוסף ולא לאחר תפילת שחרית! קרא החתם סופר ואמר: עכשיו נודע לי שהגיע לי עונש זה להוציא עלי שם רע בישראל, על כי עברתי על דברי חז"ל (שבת סג, א) שלא לדור אצל עם הארץ.

חזר החתם סופר והרהר לעצמו: ומדוע עשה ה' שאשכח את הוראת חז"ל ולעבור על דבריהם? אין זה אלא כדי להשקיט את דאגתי. כי מעולם חששתי מה יהיה בעקבתא דמשיחא כשיקומו מנהיגים שאינם ראויים אשר יוליכו את בני ישראל שולל. הראו לי מן השמים לבל אחשוש, כי העזות דקדושה של האנשים הפשוטים והתמימים תציל את הכלל, שהרי אם המנהיגים ירצו לשנות ממנהגי היהדות, יקומו אלו ויקומו רעש גדול באמרם שאצל אבותיהם לא נהגו כך.

דער שלום בית קוגל

עוד מעשה הביא בספרן של צדיקים (מערכת לו) על המגיד הקדוש מקאזניץ זיע"א: יהודי אחד בא אל המגיד והודיע לו שהוא רוצה לשלח את אשתו. לשאלת המגיד על מה יצא הקצף, פתח ואמר: בסעודת השבת אשתי מאכילה אותי בדגים ובצל ובחמין, וכשהיא מביאה לאחר מכן את הקוגל, אינני מרגיש בו שום טעם מפני שהוא נאכל באכילה גסה. ביקשתי מננה שתגיש את הקוגל קודם הסעודה, אך היא מיאנה באמרה שראתה אצל אביה שאת הקוגל אוכלים לאחר הסעודה והיא לא תנוע מן המנהג כי הוא זה ויהי מה.

קרא המגיד את האשה ואמר לה: אני אפשר ביניכם! תכיני מעתה ואילך שני קוגלעך, את האחד תגישי קודם הסעודה כדי שתוכלו להרגיש בו טעם, ואת השני תגישי לאחר הסעודה כדי לקיים מנהג בית אביך...

והוסיף שם בספרן של צדיקים: וכן מנהג כל משפחת המגיד הקדוש לאכול שני קוגלעך, אחד קודם הסעודה ואחד לאחר הסעודה, וקראו לו – דער שלום בית קוגל.

מנהג ישראל תורה

והנה רבים נוהגים כשעושים קידוש ללידת הבת וכדומה, להביא דג מלוח (הערינג), ולהוציא מאלו שרואים זאת כדבר בזוי יש להביא מה שהעיד הגה"ק ממונקאטש זיע"א על דודו זקנו הרה"צ רבי ישעיה נפתלי הרץ זיע"א מחבר ספר "הנותן אמרי שפר" (נכדו של הבני יששכר זיע"א) שהיה נוהג לאכול דגים בקידוש בשבת בבוקר, וטעמו ונימוקו שהרי ענין גדול הוא עד למאוד לאכול דגים בשבת כנודע, אך מה נעשה ואף פעם אין מברכים על הדגים בשבת כי הם באים בתוך הסעודה (והל"א האכילה הרוחנית נעשית על-ידי הברכה), על כן אכלם בקידוש כדי שיוכל לברך עליהם שהכל נהיה בדברו.

